

<https://doi.org/10.31516/2410-5333.069.016>¹

УДК 82-4:001.8:316.77

I. В. Костюк

кандидат філологічних наук, доцент кафедри історії і теорії мистецтва, Львівська національна академія мистецтв, м. Львів, Україна

<https://orcid.org/0000-0003-1779-7522>

i.kostiuk@lnam.edu.ua

ЕСЕ ЯК ЖАНР АКАДЕМІЧНОГО ПИСЬМА У СФЕРІ КУЛЬТУРИ І МИСТЕЦТВА: ФУНКЦІОНАЛЬНО-КОМУНІКАТИВНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ

У статті розглянуто есе як актуальний жанр академічного письма у сфері культури і мистецтва з акцентом на його комунікативний потенціал. Актуальність дослідження зумовлена зростанням ролі есеїстичних форм у сучасному гуманітарному дискурсі, де вони функціонують як гнучкий інструмент інтерпретації мистецьких явищ і культурних процесів. Мета статті — виявити особливості есе як жанру, що поєднує наукову аналітичність із суб'єктивністю авторського висловлювання, та визначити його комунікативні можливості у сфері культури та мистецтва. У статті простежено, що есе в культурно-мистецькому контексті виконує не лише інтерпретаційну, а й медіативну функцію, забезпечуючи взаємодію між автором і реципієнтом через відкриту структуру тексту, діалогічність та багатозначність висловлювання. Особливу увагу приділено академічному есе як формі наукової комунікації, що сприяє формуванню критичного мислення, розвитку аргументаційних стратегій та індивідуального стилю дослідника. Показано, що комунікативний потенціал есе полягає в здатності інтегрувати різні дискурсивні практики — наукову, естетичну та публіцистичну, що особливо актуально для досліджень культури і мистецтва. У висновках зазначено, що есе як жанр академічного письма виступає ефективним засобом репрезентації складних культурних смислів, забезпечуючи відкриту інтерпретацію та діалогічну взаємодію в гуманітарному просторі.

Ключові слова: есе, академічне письмо, культура, мистецтво, комунікативний потенціал, суб'єктивність, наукова комунікація, критичне мислення, міждисциплінарність.

I. Kostiuk

Candidate of Philological Sciences, Associate Professor, Department of Art History and Theory, Lviv National Academy of Arts, Lviv, Ukraine

ESSAY AS A GENRE OF ACADEMIC WRITING IN THE FIELD OF CULTURE AND ART: FUNCTIONAL AND COMMUNICATIVE CHARACTERISTICS

The relevance of the article. The article examines the essay as a relevant genre of academic writing in the field of culture and art, with an emphasis on its communicative potential. The relevance of the study is determined by the growing role of essayistic forms in contemporary humanities discourse, where they function as a flexible tool for interpreting artistic phenomena and cultural processes.

¹ This work is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International License.

The purpose of the article. The purpose of the article is to identify the features of the essay as a genre that combines scientific analyticity with the subjectivity of authorial expression, and to define its communicative possibilities in the sphere of culture and art.

The methodology. Through the application of discourse analysis, the hermeneutic approach, comparative analysis, and cultural analysis, we substantiated the role of the essay in the contemporary cultural process, its place within the system of the humanities, and its influence on the formation of cultural consciousness.

The results. The article demonstrates that, in a cultural and artistic context, the essay performs not only an interpretative but also a mediative function, ensuring interaction between the author and the recipient through an open textual structure, dialogicity, and polysemy of expression. Special attention is paid to the academic essay as a form of scholarly communication that contributes to the development of critical thinking, argumentation strategies, and the individual style of the researcher. It is shown that the communicative potential of the essay lies in its ability to integrate different discursive practices — scientific, aesthetic, and journalistic — which is particularly relevant for studies in culture and art.

The scientific novelty. The article identifies and systematizes the key communicative strategies inherent in essayistic writing, revealing how they facilitate dialogue between author and audience, mediate cultural meanings, and contribute to the production of knowledge in the humanities. Furthermore, it advances an original framework for understanding the essay as a hybrid discursive form that bridges scientific and artistic modes of expression, thereby expanding the methodological boundaries of academic writing in cultural and artistic studies.

The practical significance. The practical significance of this article lies in its potential to inform teaching practices in the Cultural Studies and the Arts, guide the development of academic writing curricula, and support scholars and students in effectively using the essay as a communicative and analytical tool.

Conclusions. The communicative potential of the essay as a genre of academic writing is revealed through four key genre characteristics: subjectivity, reflexivity, argumentativeness, and openness of structure. The essay as a genre of academic writing is identified as an effective means of representing complex cultural meanings, ensuring open interpretation and dialogical interaction within the humanities space.

Keywords: *essay, academic writing, culture, art, communicative potential, subjectivity, scholarly communication, critical thinking, interdisciplinarity.*

Постановка проблеми. За останнє десятиліття есе як жанр академічного письма суттєво посилало свої позиції у світовому та українському гуманітарному дискурсі, особливо в галузі культури, де воно використовується як гнучка форма інтерпретації та критичного осмислення мистецьких явищ. Популярність есе зумовлена зростанням інтересу до міждисциплінарних підходів, що поєднують науковий аналіз із суб'єктивним авторським баченням й естетичною рефлексією. У сучасній академічній практиці есе дедалі частіше розглядається як ефективний інструмент розвитку критичного мислення та комунікативної компетентності. У світовому контексті зростання популярності цього жанру пов'язане також із розвитком цифрових медіа та нових форм есеїстики, включно з відеоесе, що розширює межі жанру.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. В останнє десятиліття у вітчизняному науковому дискурсі особливого значення набуває жанр есе, що поступово стає провідним каналом донесення нової наукової інформації до зацікавленої спільноти. Упродовж багатьох десятиліть в Україні таким каналом були лише наукові статті в спеціалізованих збірниках і періодичних виданнях фахового спрямування, тоді як у західноєвропейському та американському науковому товаристві дедалі частіше відмовлялися від формату канонічної наукової статті, намагаючись розширити свою аудиторію, зацікавити новою науковою інформацією. Формальні та функціональні основи есе викладає Т. В. Адорно в ґрунтовній статті “The Essay as Form” (Adorno, 1991), простежуючи, як есе існує між літературою і наукою, не підпорядковуючись жорстким правилам жодної з них. Зокрема, науковець показує, що есе є фрагментарною, відкритою формою мислення, яка відмовляється від прагнення повної системи й натомість працює з окремим, частковим і незавершеним досвідом, критикуючи таким чином традиційні наукові об’єктивність і системність (Adorno, 1991, p. 13–20). Важливим доробком у контексті цієї проблеми стала книга Т. Каршан і К. Мерфі «Про есеї: від Монтеня до сучасності» (Karshan & Murphy, 2020) — збірник наукових статей, який досліджує історію есе як літературного жанру від Мішеля де Монтеня (загальноновизнаного фундатора жанру) до сучасності. У ній різні дослідники показують, що есе — «парадоксальна» форма письма, оскільки поєднує філософію і літературу, є водночас інтимним і публічним, вільним та інтелектуально глибоким, а також постійно змінюється залежно від епохи та культурного контексту. Цій тематиці присвячений також збірник за редакцією К. Вітман і Е. Кіндлі «Кембриджський посібник з есеїстики» (Wittman & Kindley, 2022), який досліджує есе як літературний жанр від його виникнення в XVI ст. до сучасності, зокрема дослідники з різних сфер знання аналізують, як есе поєднує літературу, філософію, науку та медіа і як ця форма змінюється сьогодні (включно із цифровими та кіноесе).

П. Марковський у виданні «Політика чутливості: вступ до гуманітаристики» (Markowski, 2013) намагається переосмислити гуманітарні науки як сферу, що формує не лише знання, а й способи сприйняття та чутливості до світу. Зокрема, автор показує, що гуманітаристика має «політичний» вимір у широкому сенсі, адже впливає на те, як люди інтерпретують реальність, цінності та досвід інших — під час повномасштабної російсько-української війни ми на власному досвіді переконалися, наскільки суттєво програємо в «гібридній» війні, позаяк російські пропагандистські «вкиди» (на мільярди нафтодоларів) формують здебільшого хибне бачення цієї війни в європейців та американців.

У контексті джерельної бази слід також згадати статтю Є. Ворожейкіна (2022), присвячену аналізу аудіовізуального есе як методу цифрових гуманітарних наук, у якій, зокрема, обґрунтовується важлива ідея, що аудіовізуальне есе є не просто формою презентації, а формою мислення та дослідження, підкреслюється його роль у створенні нових дослідницьких практик у цифровій гуманітаристиці, а також проаналізовані приклади, зокрема *supercuts* як різновид

відеоесе, розглядаються концепція «матеріального мислення» та метод відеографічної деформації (на основі підходів Дж. Міттеля (Mittell, 2019)).

В українському науковому дискурсі також почали активно аналізувати жанр есе та його комунікативний потенціал у різних сферах. Зокрема, під впливом таких досліджень практично для всіх гуманітарних спеціальностей запроваджено обов'язковий навчальний курс «Академічне письмо» (і українською, і англійською мовами). Особлива увага до дисципліни активізувалася з інтеграцією української системи вищої освіти в єдиний європейський науково-педагогічний простір після приєднання до Болонського процесу. Нині для студентів такі види роботи не є новими, оскільки тепер ще в школі формують навички написання наукового тексту: тези, статті, есе.

Застосування дискурсивного аналізу дозволяє розглянути есе як форму комунікації, що функціонує в межах академічного та культурного дискурсів. У межах статті цей метод дозволяє виявляти мовні стратегії, через які автор есе налагоджує взаємодію із читачем, формує аргументацію та доводить власну точку зору, а це показує, як саме реалізується комунікативний потенціал есе.

Герменевтичний підхід спрямований на інтерпретацію змістів есе, зокрема в контексті культури і мистецтва — як автор есе осмислює культурні явища, мистецькі твори або соціокультурні процеси. Особлива увага приділяється багатозначності тексту, ролі авторської інтенції та активній участі читача в процесі розуміння — це допомагає розкрити есе як відкриту форму знання, де комунікація відбувається через інтерпретацію. Культурологічний аналіз дає змогу розглянути есе як продукт і водночас інструмент культури, адже так ми простежуємо зв'язок есе із ширшими культурними контекстами, зокрема з практиками інтерпретації мистецтва, формуванням культурних смислів і трансляцією цінностей.

Виклад основного матеріалу дослідження. В Україні спостерігається активне впровадження есе як обов'язкового або рекомендованого виду письмових завдань у курсах гуманітарного циклу та академічного письма. Дослідники наголошують, що есе функціонує як відкрита, діалогічна форма, яка поєднує літературні, філософські та наукові елементи, що особливо актуально для аналізу мистецьких явищ. У сфері культури і мистецтва цей жанр забезпечує можливість глибшого особистісного прочитання творів і культурних процесів без жорсткої системності наукового дискурсу. Упродовж останнього десятиліття спостерігаємо, що есе утверджується як один із провідних жанрів сучасного академічного письма, а це відповідає потребам гуманітарної освіти та дослідницької практики. Цілком погоджуємося з думкою К. Сільман, згідно з якою численні вітчизняні дослідження жанру останніх років є «...спробою узагальнити теорію жанру есею та визначити “ядро жанру”, тобто ті жанроутворювальні риси, серед яких найчастіше називають логічність викладу думок, наявність нових суб'єктивних суджень, невимушений стиль написання, широке використання художніх засобів і можливість виходу на загальнокультурний контекст» (Сільман, 2017, с. 141).

Комунікативний потенціал есе визначається його ключовими ознаками: суб'єктивність, рефлексивність, аргументативність і відкритість структури. Спробуємо проаналізувати кожну із цих ознак саме для сфери культури та мистецтва.

Суб'єктивність есе як жанру академічного письма у сфері культури і мистецтва є не випадковою ознакою, а сутнісною характеристикою, зумовленою специфікою гуманітарного знання. На відміну від строго формалізованих наукових жанрів, есе передбачає виразну авторську позицію, що виявляється у виборі інтерпретаційних стратегій, акцентах аналізу та способах репрезентації культурних явищ. Така суб'єктивність не заперечує науковості, а функціонує в її межах як форма рефлексивного осмислення складних і багатозначних явищ культури. У сфері мистецтва суб'єктивність набуває особливої ваги, оскільки сам предмет дослідження — мистецький твір або культурний процес — є відкритим до множинних трактувань, відтак есе стає адекватною формою фіксування індивідуального досвіду сприйняття та інтерпретації.

Як слушно зазначає дослідниця жанру есе О. Гарачковська, «емоційно-експресивна забарвленість есе сприяє популяризації творів цього жанру серед широкого кола читачів і насамперед покращує рецепцію та аналіз оприлюднених текстів. Окремі зразки есе можуть бути представленими у формі стислих, лапідарних думок (почасти без літературної обробки, однак незрідка — у вигляді відшліфованих афоризмів) як результат духовного осмислення, тонкого спостереження й відчуття. Жанр есе може слугувати своєрідним культурним маркером для збірного портрета сучасного українського інтелектуала» (Гарачковська, 2022, с. 117). На нашу думку, автор есе таким чином виступає не лише як дослідник, а і як інтерпретатор, котрий через власну «оптику» (знання, переконання, досвід) актуалізує певні сенси та пропонує читачеві долучитися до процесу їх розуміння. Водночас суб'єктивність у межах есе не є довільною чи неконтрольованою, адже базується на аргументації, культурному контексті і професійній обізнаності автора, що забезпечує її наукову релевантність.

Рефлексивність есе як жанру академічного письма у сфері культури і мистецтва є його визначальною характеристикою, що впливає зі специфіки гуманітарного пізнання, орієнтованого не лише на опис і пояснення, а й на осмислення досвіду взаємодії з культурними явищами. У цьому контексті есе постає як форма тексту, у якій процес мислення не приховується за результатом, а навпаки — експлікується, стаючи предметом і водночас інструментом дослідження. Наприклад, В. Кочубей розглядає академічне есе як «...продукт аналітико-дослідницької роботи, як багатовимірний текст, що інтегрує операційний, культурний та критичний компоненти. Змістове наповнення академічного тексту безпосередньо залежить від глибини аналізу матеріалу, його критичного осмислення та становить підґрунтя для генерування власних ідей» (Кочубей, 2021, с. 146). Відтак рефлексивність виявляється в здатності автора фіксувати власні інтерпретаційні кроки, критично оцінювати вихідні позиції та усвідомлювати умовність і контекстуальність сформульованих висновків. У сфері мистецтва

така установка є особливо значущою, оскільки сприйняття художнього твору передбачає активну участь суб'єкта, його культурний досвід, естетичні орієнтири та інтелектуальні установки. Таким чином, есе дозволяє репрезентувати не лише об'єкт аналізу, а й сам процес його розуміння, включно із сумнівами, переосмисленнями, смисловими зсувами.

Крім того, рефлексивність забезпечує діалогічний характер есе: автор не лише транслює знання, а й вступає у внутрішній і зовнішній діалог — із текстами культури, науковими підходами та потенційним читачем. Такий підхід сприяє відкритості інтерпретації та стимулює подальше смислотворення. У цьому сенсі рефлексивність функціонує як механізм поглиблення комунікативного потенціалу есе, оскільки вона залучає читача до співучасті в інтерпретаційному процесі.

Аргументативність як визначальна особливість есе забезпечує реалізацію його комунікативного потенціалу саме у сфері культури і мистецтва, оскільки перетворює індивідуальну інтерпретацію на обґрунтоване й переконливе висловлювання, орієнтоване на адресата. У межах есе автор не лише фіксує власні враження чи рефлексії, а означає систему доказів, що надає суб'єктивній позиції інтелектуальної ваги та робить її відкритою до обговорення. Зокрема, у гуманітарній сфері, де об'єкти дослідження характеризуються багатозначністю та інтерпретаційною відкритістю, аргументативність виконує функцію певного впорядкування: вона дозволяє структурувати аналіз культурних явищ, виявити причинно-наслідкові зв'язки, обґрунтувати вибір методів інтерпретації та продемонструвати її релевантність у ширшому культурному контексті. Завдяки цьому есе набуває не лише описового, а й аналітичного характеру.

Комунікативний потенціал есе розкривається через те, що аргументація передбачає наявність умовного діалогу із читачем. Автор, формулюючи тези та підкріплюючи їх доказами, враховує можливі заперечення, альтернативні підходи й різні горизонти сприйняття. Таким чином, текст есе набуває діалогічності: не нав'язує готові висновки, а пропонує логічно вмотивовану позицію, яка спонукає до осмислення, критичного реагування та подальшої інтерпретації. Як вказує О. Казанова, «комплексне дослідження жанрових рис есею поглиблює розуміння комунікативних аспектів реалізації авторського задуму та читачької рецепції...» (Казанова, 2024, с. 52).

Крім того, аргументативність у сфері культури і мистецтва часто поєднує раціональні та інтерпретаційні стратегії: поряд із логічним доведенням використовуються приклади з мистецької практики, апелювання до культурного контексту, певні узагальнення. Це розширює можливості комунікації, роблячи її багаторівневою та доступною для різних аудиторій.

Остання ознака жанру есе, через яку доведемо його комунікативний потенціал, — відкритість структури, що є однією з ключових ознак.

Саме вона безпосередньо визначає комунікативний потенціал есе у сфері культури і мистецтва, оскільки, на відміну від жорстко регламентованих академічних текстів, есе не обмежується фіксованою композиційною схемою, що

дозволяє авторам гнучко організувати виклад відповідно до логіки власного мислення та специфіки самого об'єкта аналізу. Така структурна «свобода» сприяє більш природному й динамічному розгортанню смислів, що наближує текст до живого інтелектуального діалогу.

У контексті культури і мистецтва відкритість структури є особливо продуктивною, оскільки дозволяє адекватно репрезентувати нелінійний, асоціативний характер осмислення художніх явищ. Автор есе може поєднувати аналітичні фрагменти з рефлексивними відступами, змінювати ракурси інтерпретації, відтворюючи складність і багатовимірність культурного досвіду. Це забезпечує не лише глибину аналізу, а й варіативність його сприйняття.

Комунікативний потенціал відкритої структури проявляється в тому, що вона не нав'язує читачеві єдиноможливу траєкторію розуміння, а створює простір для «співінтерпретації». Нелінійність викладу, наявність смислових «відкритих вузлів» і можливість різних точок входу в текст стимулюють активну участь читача, який змушений самостійно вибудовувати зв'язки між елементами тексту та співвідносити їх із власним культурним досвідом.

Водночас відкритість структури не означає хаотичності: вона передбачає внутрішню логіку, що формується через смислові акценти, тематичні повтори та концептуальну цілісність авторської позиції. Саме така поєднана організація — гнучка, але змістовно вмотивована — забезпечує ефективність комунікації, оскільки дозволяє одночасно зберігати індивідуальність висловлювання та орієнтацію на адресата.

Слід також відзначити, що есе як жанр академічного письма у сфері культури і мистецтва функціонує на перетині кількох дискурсивних практик, що зумовлює його гнучкість та багатовимірність. Насамперед воно інтегрує *науковий дискурс* (саме він є предметним полем нашого дослідження і дисципліни «Академічне письмо»), оскільки передбачає опору на поняттєвий апарат, логіку аргументації та інтерпретацію культурних явищ у межах певних теоретичних підходів. Навіть за умов суб'єктивності авторського висловлювання есе зберігає зв'язок з академічною традицією через аналітичність, концептуальність і прагнення до осмислення самого об'єкта дослідження. Водночас науковість у межах есе не є жорстко нормативною, а набуває більш відкритого, інтерпретаційного характеру (на відміну від класичної наукової статті).

Інтеграція *естетичного дискурсу* проявляється у використанні художніх засобів, образності, метафоричності та індивідуалізованого стилю викладу. Есе не лише аналізує мистецькі явища, а й відтворює їхню емоційно-ціннісну природу, апелюючи до чуттєвого досвіду читача. У цьому контексті текст есе набуває ознак творчого висловлювання, де форма подання матеріалу, самі формулювання є не менш значущими, ніж його зміст. Завдяки цьому есе здатне передавати складні культурні сенси не лише через раціональне пояснення та обґрунтування, а й через естетичне переживання.

Водночас есе активно залучає елементи *публіцистичного дискурсу*, що виражається в його орієнтуванні на актуальність, діалогічність і комунікативну

доступність. Автор есе прагне не лише інтерпретувати явище, а й вступити в інтелектуальну взаємодію з читачем, спонукати до роздумів і оцінок. Це зумовлює використання риторичних стратегій, виразної авторської позиції, звернень до сучасного культурного контексту. Завдяки публіцистичному компоненту есе виходить за межі суто академічного тексту й набуває суспільної значущості, а також розвиває естетичні смаки публіки.

Висновки. Через застосування дискурсивного аналізу, герменевтичного підходу, порівняльного аналізу та культурологічного аналізу ми обґрунтували роль есе в сучасному культурному процесі, його місце в системі гуманітарного знання та вплив на формування культурної свідомості. У поєднанні ці методи дозволяють комплексно дослідити есе як багатовимірний жанр, що поєднує аналітичність, інтерпретаційність і комунікативну спрямованість, особливо актуальну для сфери культури і мистецтва. У сфері культури і мистецтва есе виступає не лише формою фіксування наукового знання, а й важливим інструментом інтерпретації, критичного мислення та комунікації, актуальність якого зумовлена міждисциплінарністю та зростанням потреби в гнучких формах академічного висловлювання в контексті сучасного культурного середовища. Есе функціонує як інтермедіальний феномен — тобто форма, що інтегрує літературні, філософські, публіцистичні та інші елементи, відображаючи взаємодію мистецтв і культурних практик.

Комунікативний потенціал есе як жанру академічного письма розкривається через чотири основні жанрові ознаки есе — суб'єктивність, рефлексивність, аргументативність, відкритість структури: суб'єктивність есе у сфері культури і мистецтва постає як важливий принцип організації тексту, який поєднує індивідуальне авторське бачення з вимогами академічного дискурсу, а це сприяє реалізації його комунікативного потенціалу; рефлексивність есе виступає не лише стильовою ознакою, а й методологічним принципом, що забезпечує адекватність дослідження об'єктів культури, які характеризуються багатозначністю, символічною насиченістю та відкритістю до різних способів прочитання; аргументативність есе є ключовим механізмом перетворення індивідуального висловлювання на форму інтелектуальної взаємодії, що забезпечує ефективну комунікацію та сприяє продукуванню нових сенсів; відкритість структури есе — важливий чинник його комунікативної дієвості, оскільки створює умови для діалогічності, інтерпретаційної множинності та активного залучення читача до процесу смислотворення у сфері культури і мистецтва.

Інтеграція наукового, естетичного та публіцистичного дискурсів забезпечує есе здатність одночасно виконувати аналітичну, інтерпретаційну й комунікативну функції. Саме ця синтетичність робить есе ефективним інструментом осмислення явищ культури і мистецтва, дозволяючи поєднати раціональне знання, художнє бачення та актуальну соціокультурну рефлексію в єдиному текстовому просторі.

Отже, есе є гнучким і ефективним жанром академічного письма, що сприяє розвитку критичного мислення, забезпечує комунікацію між автором і читачем

і є особливо релевантним у сфері культури і мистецтва, адже в сучасній культурі есе — це інструмент рефлексії, інтерпретації та критики мистецтва.

Перспективи подальших досліджень. Актуальним напрямом майбутніх досліджень може стати вивчення трансформацій есе в умовах цифрового культурного середовища, зокрема з урахуванням мультимодальності, інтерактивності та нових форматів авторської присутності. Особливу увагу слід приділити розробленню методологічних і дидактичних засад використання есе в підготовці фахівців у сфері культури і мистецтва, зокрема в аспекті формування критичного мислення, інтерпретаційної компетентності та навичок академічної комунікації. Крім того, перспективним є порівняльний аналіз вітчизняних традицій есеїстики для виявлення культурно зумовлених моделей жанру та їхнього впливу на сучасні академічні практики.

Список посилань

- Ворожейкін, Є. П. (2022). Аудіовізуальна есеїстика як метод цифрових гуманітарних наук. *Культурологічний альманах*, (2), 17–19. <https://doi.org/10.31392/cult.alm.2022.2.4>
- Гарачковська, О. (2022). Есе в художній публіцистиці: Нові стильові конструкції. *Український інформаційний простір*, (2(10)), 110–118. <https://doi.org/10.31866/2616-7948.10.2022.269831>
- Казанова, О. О. (2024). Есеїстичне письмо як художня практика (на прикладі збірки есеїв «25 есе про головне»). *Studia Methodologica*, (58), 46–53. <https://doi.org/10.32782/2307-1222.2024-58-5>
- Кочубей, В. (2021). Труднощі написання академічного есе та шляхи їх подолання. *Науковий вісник Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича*, (831–832), 147–156. <https://doi.org/10.31861/gph2021.831-832.147-156>
- Сільман, К. В. (2017). Есеїстика як перехідне жанрове утворення: Теоретичний аспект. *Наукові праці Чорноморського національного університету імені Петра Могили. Серія: Філологія. Літературознавство*, 301(289), 137–143. http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npchdufl_2017_301_289_26
- Adorno, T. W. (1991). The essay as form. In R. Tiedemann (Ed.), *Notes to literature* (Vol. 1, pp. 3–23). Columbia University Press.
- Karshan, T., & Murphy, K. (Eds.). (2020). *On essays: Montaigne to the present*. Oxford University Press.
- Markowski, M. P. (2013). *Polityka wrażliwości: Wprowadzenie do humanistyki*. Universitas.
- Mittell, J. (2019). Videographic Criticism as a Digital Humanities Method. In M. K. Gold and L. F. Klein (Eds), *Debates in the Digital Humanities* (Part III, Chapter 20). University of Minnesota Press. <https://cutt.ly/8n2Ui3k>
- Wittman, K., & Kindley, E. (Eds.). (2022). *The Cambridge companion to the essay*. Cambridge University Press.

References

- Vorozheikin, Ye. P. (2022). Audiovisual Essays as a Method in the Digital Humanities. *Cultural Kulturolohichniy almanakh*, (2), 17–19. <https://doi.org/10.31392/cult.alm.2022.2.4>. [In Ukrainian].
- Harachkovska, O. (2022). The Essay in Literary Journalism: New Stylistic Constructions. *Ukrainskyi informatsiynyi prostir*, (2(10)), 110–118. <https://doi.org/10.31866/2616-7948.10.2022.269831>. [In Ukrainian].
- Kazanova, O. O. (2024). Essayistic Writing as an Artistic Practice (Based on the Essay Collection “25 Essays on the Essentials”). *Studia Methodologica*, (58), 46–53. <https://doi.org/10.32782/2307-1222.2024-58-5>. [In Ukrainian].
- Kochubei, V. (2021). The difficulties of writing an academic essay and ways to overcome them. *Naukovyi visnyk Chernivetskoho natsionalnoho universytetu imeni Yuriia Fedkovycha*, (831–832), 147–156. <https://doi.org/10.31861/gph2021.831-832.147-156>. [In Ukrainian].
- Silman, K. V. (2017). The Essay as a Transitional Genre: A Theoretical Perspective. *Naukovi pratsi Chornomorskoho natsionalnoho universytetu imeni Petra Mohyly. Seriya: Filolohiia. Literaturoznavstvo*, 301(289), 137–143. http://nbuv.gov.ua/UJRN/Npchdufl_2017_301_289_26. [In Ukrainian].
- Adorno, T. W. (1991). The essay as form. In R. Tiedemann (Ed.), *Notes to literature* (Vol. 1, pp. 3–23). Columbia University Press. [In English].
- Karshan, T., & Murphy, K. (Eds.). (2020). *On essays: Montaigne to the present*. Oxford University Press. [In English].
- Markowski, M. P. (2013). *Polityka wrażliwości: Wprowadzenie do humanistyki*. Universitas. [In English].
- Mittell, J. (2019). Videographic Criticism as a Digital Humanities Method. In M. K. Gold and L. F. Klein (Eds), *Debates in the Digital Humanities* (Part III, Chapter 20). University of Minnesota Press. <https://cutt.ly/8n2Ui3k>. [In English].
- Wittman, K., & Kindley, E. (Eds.). (2022). *The Cambridge companion to the essay*. Cambridge University Press. [In English].

Отримано: 11.04.2026

Прийнято до друку: 08.04.2026